Виходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, двері 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатаніи вольни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 238 | Нинѣ: гр. Аверк. еп. — рим. к. Губерга | Завтра: Аверк. еп. — Губерта | Четверъ 22 жовтня (3 листоп.) 1892. | Восходъ сонця 6 г. 50 м.; заходъ 4 г. 36 м. Баром. 761 горм. + 18 0' + 3 0'. | Рôкъ II.

Загальнѝ зборы „Народнои Торговлѣ“.

Вчера вôдбули ся въ великôй сали „Народного Дому“ загальнѝ зборы „Народнои Торговлѣ“ при досыть численнôй участи членôвъ якъ львôвскихъ такъ и зъ провінціѣ. Зборы вôдкрывъ председатель управляючого совѣта, Вп. о. Дудкевичъ, короткою промовою, въ котрôй зазначивъ вôдрадный фактъ, що „Нар. Торговля“ успѣшно розвывае ся, що въ послѣднôмъ роцѣ повстала ще одна філія — въ Сяноцѣ, котра такъ само якъ и другѝ філіи дае зыски и вôдповѣдае своѣй цѣли. Що Нар. Торговля розвывае ся такъ успѣшно, завдячити треба дбалости и зарядженямъ управ. совѣта и дирекціѣ, а зъ другои стороны совѣстному и ревному сповнюваню своихъ обовязкôвъ начальникôвъ філій, частымъ шконтрамъ и т. д. Яко другій красный объявъ въ нашôмъ руху торговельнôмъ, поднѣсъ бесѣдникъ значне число крамниць, якѝ розвинули ся побôчь торговлѣ. Наконецъ присвятивъ бесѣдникъ теплу згадку бл. п. Даміянови Гладиловичеви, дуже ревному и дѣяльному членови товариства и управ. совѣта, та завôзвавъ присутныхъ почтити его память черезъ повстане, що всѣ присутнѝ и зробили.

На внесене Вп. о. Дудкевича, выбрано на часъ зборôвъ председателемъ Вп. о. крыл. Торопьского, а на заступника председателя проф. дра Целевича. На секретарôвъ покликано Вп. пп.: о. Онишкевича и Гецева. По залагодженю формальностей, давъ директоръ „Народнои Торговлѣ“ п. Нагôрный, коротке пояснене до справозданя, котре подаемô тутъ въ цѣлости:

Совѣтъ управляючій збиравъ ся въ тôмъ роцѣ 15 разôвъ на повнѝ свои засѣданя, въ котрыхъ приймавъ до вѣдомости справозданя дирекціѣ зъ еѣ чинности, рѣшавъ надъ внесенями дирекціѣ, покликаныхъ анкетъ и комісій и надъ внесенями членôвъ Совѣта, якъ также выдававъ зарядженя въ справахъ товариства. Староньемъ Совѣта управляючого въ тôмъ роцѣ было унормувати справы персональнѝ и такъ: Совѣтъ управляючій порѣшивъ справу квінквеній для старшого персоналю, а то: для урядникôвъ центрального заряду, начальникôвъ и касіерокъ и уложивъ дотычный реґулямінъ. — Позаякъ показало ся, що дотеперѣшный реґулямінъ фонда пенсійного для урядникôвъ и слугъ товариства не вôдповѣдае вымогамъ дотычного закона, поручивъ Совѣтъ управляючій членови Совѣта дру Костеви Левицкому уложене статута для стоваришеня урядникôвъ и слугъ „Народнои Торговлѣ“ въ справѣ фонда пенсійного и намѣряе сполучити зъ тымъ фондомъ касу хорыхъ, до котрого то стоваришеня належавъ бы цѣлый персональ нашого товариства. — Щобы дати персональови нашому можнôсть образованя въ заводѣ купецкôмъ также теоретично, засновано при кождôмъ зъ нашихъ складôвъ бібліотеки зъ дѣлъ фаховыхъ, котрѝ рôкъ рôчно будуть доповняти ся новыми выданями дѣлъ купецкихъ. Кромѣ сего поручено начальникамъ складôвъ, щобы практикантôвъ посылали до школъ промысловыхъ, де такѝ истнують, на вечѣрну науку. — Въ конци нинѣшнымъ предложенемъ змѣны статута загадавъ Совѣтъ управильнити вôдношеня дирекціѣ до товариства.

Тыми рѣшенями и зарядженями хоче Совѣтъ управляючій запевнити „Народнôй Торговли“ сталу и певну адміністрацію на будуще, що для такои институціѣ, якою стала нинѣ наша „Народна Торговля“, есть рѣчею конечною.

Для выбору фірмъ, вôдъ котрыхъ побирати належить товары, якъ также для выбору самыхъ товарôвъ, установивъ Совѣтъ осôбну комісію товарову, котра що найменше разъ въ тыждень вôдбувае свои засѣданя, а при бôльшихъ осѣнныхъ закупнахъ винъ спрошуе ся спеціяльнѝ анкеты знатокôвъ.

Позаякъ досвѣдъ показавъ, що крамницѣ нашѝ зъ великимъ лишь трудомъ купують сôль въ мѣсцяхъ еѣ выробу, а въ бôльшôй части закуповувати мусять тую ажь зъ другои руки, загадавъ Совѣтъ управляючій запобѣчи сему тымъ, що постановивъ выстарати ся для „Народнои Торговлѣ“ пертифікатъ на гуртовный побôръ соли и дотычну просьбу внѣсъ до ц. к. міністерства скарбу. Прихильне порѣшене сеи справы далобы можнôсть „Народнôй Торговли“ прийти въ помôчь крамницямъ сѣльскимъ що до закупна соли, а тое причинилось бы до пôднесеня ихъ розвою.

Въ залагодженю рѣшеня загальныхъ Зборôвъ зъ 21 жовтня 1891 р., щобы Совѣтъ управляючій розваживъ, чи не належало бы трудъ комітету контрольного вôдповѣднѣйше гонорувати, порѣшивъ Совѣтъ управляючій, щобы, наколи окаже ся дѣйсна потреба лучшого гонорованя членôвъ комітету, ужити на цѣль тую часть зъ квоты призначенои § 62 статута для заслуженыхъ.

Въ тôмъ адміністраційнôмъ роцѣ прибувъ „Народнôй Торговли“ ще оденъ складъ

---

3)

Золота доля.

Оповѣданє.

Зъ польского. — Маріи Родзевичѣвны.

(Дальше.)

Тутъ коваль зачавъ надягати сурдутъ. Наразъ здержавъ ся.

— А въ матери бувъ ты? — спытавъ.

— Бувъ. Казала статкувати и працѣ шукати.

— Етъ! Всѣ опи такѝ: „статкуй и працѣ шукай!“ А то все дурниця! Що зробишь, то комусь, а що выпешь, то собѣ. Ходѣмъ, Павле, до Абербуха, нагадаемо собѣ давнѝ часы.

Жужель похитавъ головою.

— Не скушай, чорте! Менѣ треба нинѣ роботы. Не пôду пити, ажь утомлю ся. Дай яку працю!

— А щобъ ты воломъ ставъ! Чи ты до працѣ сотвореный? Иншому таке кажи, а не менѣ! Ходи, я фундую.

— Менѣ ще на почастунокъ нѣколи не хибло, але ты знаешь мое слово. Коли кажу: нѣ, то нѣ!

— А чортъ тамъ знае, яку тобѣ роботу найти! — воркнувъ коваль нерадо.

Потомъ думавъ хвилину, шукавъ у памяти, вконци свиснувъ протяжно, засмѣявъ ся и глянувъ на Жужля.

— Що менѣ дашь факторного за вынайдене службы? — спытавъ.

— Спою тебе чистымъ паленымъ гаракомъ.

— Не хочу, таракъ опротивѣвъ менѣ. Тьфу! Отъ радше поможешь менѣ въ потребѣ. Слово?

— Слово! Я тобѣ все помагавъ.

— Ну, то добре. Маю для тебе роботу, тай яку! Радъ бы я тамъ бути на твоимъ мѣсци.

— А де?

— На озерѣ, у Семена.

— То старый ще жие?

— Ого! вôнъ и насъ пережие! А яку доньку мае.

Очи коваля заблысли якъ котячѝ; ще й языкомъ цмокнувъ.

— Зъ того патыка, чорного якъ саджа, выросла дѣвчина? — дивувавъ ся Жужель.

— Чудо, кажу тобѣ, правдиве ледащо. Ей Богу, у моимъ коминѣ нема такого жару, якъ въ очахъ еѣ.

— Ага — сказавъ Павло протяжно — то я вчера видѣвъ еѣ на брамѣ. Ага!

Коваль скрививъ ся, удаючи дискрецію.

— Дуже кохають ся въ Оленкою — сказавъ нѣбы наивно.

— Ну, певно! — засмѣявъ ся Жужель. — Вчера видѣвъ я, якъ прощала ся въ брамѣ... въ Оленкою.

— Гультай зъ тебе! — смѣявъ ся Альханъ цинічно — а все доглянешь! Купивъ бысь еѣ на вагу золота.

— Дѣвчину? Я? Хиба ты забувъ, хто я. У Семена пошукаю роботы, а доньку тобѣ лишу...

— И поможешь часомъ, бо старый пильнуе еѣ, якъ скарбу.

— Добре вчера встерѣгъ еѣ Адрихтеръ! якъ свои рыбы колись передô мною. Тямишь?

— Ой-ой! То пôдешь на озеро?

— Пôду, хочь не знаю, чи мене схоче. Здоровъ будь, Гипко!

— Здоровъ будь! А вступи вечеромъ.

— Добре. Поздоровь тамъ Кантичку свою вôдъ мене. Мы собѣ трохи свояки. Добра зъ неѣ жѣнка, тôлько троха несповна розуму.

— Кобы то троха! А то живцемъ хоче мене занести до неба!

— Шкода заходу! — засмѣявъ ся Павло выходячи.

Коваль вернувъ недбало до ковала та закликавъ ѣдучого хлопця. Жужель пôшовъ въ сторону озера.

Широке озеро обôймало мѣстечко, дало ему назву, становило славу, пôднесло его и збогатило. Вѣньомъ обôймали его лозы, шуварь и очереты, декуды нахиляла ся до воды стара верба, або приглядала ся своѣй вродѣ чорна вôльшина.

Зъ обавы передъ весняною повѣню мѣскѝ

т. е. дванацятый, а именно въ Сяноцѣ, де въ грудни 1891 р. закуплено товары бувшои „Окружнои Народнои Торговлѣ въ Сяноцѣ“ и вôдкрыто тамъ складъ нашого товариства.

У всѣхъ тыхъ складахъ т. е. въ одинацятьохъ, торгуючи цѣлый рôкъ, а въ сяноцкôмъ, торгуючи вôдъ грудня 1891 року, уторговано **310600 зр. 50 кр.** т. е. въ порôвнаню зъ рокомъ минувшимъ о **36404 зр. 06 кр.** бôльше. — Торги пôднесли ся въ складахъ: львôвскôмъ о 6184 зр. 86 кр., станіславôвскôмъ о 1864 зр. 77 кр., дрогобицкôмъ о 1300 зр. 68 кр; тернопôльскôмъ о 3629 зр. 28 кр.; коломыйскôмъ о 3790 зр. 91 кр.: самбôрскôмъ о 4256 зр. 56 кр.; рогатиньскôмъ о 1611 зр. 65 кр.; бродскôмъ о 4375 зр. 39 кр.; и снятыньскôмъ о 4447 зр. 52 кр.; а въ складѣ сяноцкôмъ уторговано вôдъ 1. грудня 1891 р. 7159 зр. 55 кр. Натомѣсть незначно обнизили ся торги въ Перемышли и Стрыю. — Збôльшене торгôвъ зъ року на рôкъ єсть доказомъ того, що „Народна Торговля“ здобуває собѣ що разъ бôльше довѣря въ краю и що персоналъ єѣ стає що разъ бôльше свѣдомый важности своеи задачѣ.

Другимъ потѣшаючимъ фактомъ годнымъ записаня єсть зрôстъ числа крамниць новыхъ, якѣ въ тôмъ роцѣ вôдкрылись. Новыхъ крамниць прибуло въ тôмъ роцѣ около 111, отже число крамниць, стоявшихъ зъ „Народною Торговлею“ въ купецкихъ зносинахъ, выказує поважну цифру бо **441** Крамницѣ побрали въ тôмъ роцѣ товарôвъ на суму 54705 зр. 72 кр. причôмъ вôдписано въ ихъ користь изъ звычайнои цѣны склеповои титуломъ опусту 6371 зр. 19 кр. Зрôстъ числа крамниць въ тôмъ роцѣ вплынувъ головно на збôльшеня торгôвъ въ нашихъ складахъ, не мôгъ однакожь причинити ся до вôдповѣдного збôльшеня чистого зыску, бо крамницямъ, якъ попередно сказано, вôдписує ся значнѣ сумы титуломъ опустôвъ въ цѣнахъ. Найсильнѣйшій рухъ крамничный єсть въ повѣтахъ: львôвскôмъ, тернопôльскôмъ, бродскôмъ, снятыньскôмъ, коломыйскôмъ и самбôрскôмъ; найслабшій въ стрыйскôмъ, перемыскôмъ и сяноцкôмъ.

Переходячи до білянсу зазначуємо, що зъ днемъ замкненя адм. року т. е. 30 червня 1892, находило ся въ касахъ „Народнои Торговлѣ“ готôвкою **7581 зр. 40 кр.** на складахъ товарôвъ по цѣнѣ коштôвъ на **125644 зр. 9 кр.**; а на довжникахъ склеповыхъ по потрученю позицій непевныхъ въ сумѣ 545 зр. 86 кр.; було **36794 зр. 82 кр.**; на дебіторахъ центрального заряду, головно зъ посередничення въ закупнѣ свѣтла и вина походячихъ, **4539 зр. 26 кр.**; на мобіліяхъ и устройствѣ по вôдписаню статутомъ приписаного проценту зужитку взглядно амортизаціѣ **9772 зр. 87 кр.**: въ кôнци напередъ уплаченый чиншь въ сумѣ **1762 зр. 09 кр**

По сторонѣ пасивôвъ знаходимо, що фондъ резервовый збôльшивъ ся о **961** зр. **18** кр. и выказує зъ днемъ 30 червня суму **6694** зр. **96** кр; фондъ пенсійный осягнувъ высоту **1214 зр. 34 кр** т. е. збôльшивъ ся въ тôмъ роцѣ о 188 зр. 72 кр.; позиція удѣлôвъ членьскихъ обнивилася зъ 25923 зр. 40 кр. на **25835 зр. 80 кр.**, хотяй число членôвъ збôльшилося. Конто корентъ кредиторôвъ выказує суму **51379 зр. 67 кр** т. е. выспе о 4516 зр. 78 кр. якъ року минувшого. Пôднесенє ся сего конта має свою причину въ тôмъ, що майже при тôмъ самôмъ станѣ конта удѣлôвъ членьскихъ и мало що пôднесенôмъ контѣ вкладокъ шадничихъ, бо зъ 93334 зр. 31 кр. на **95375 зр. 43 кр.**, отворено новый складъ въ Сяноцѣ зъ запасомъ товарôвъ на суму 6314 зр. 36 кр. по цѣнѣ закупна числячи, якъ такожь въ тôмъ, що конто довжникôвъ склеповыхъ пôднеслося, що при збôльшенôмъ оборотѣ конечнымъ оказалося. — Чистый зыскъ въ квотѣ **3188 зр. 83 кр.**, роздѣленый на основѣ §. 62 статута, дає членамъ 6 процентъ дивиденды.

(Дальше буде.)

Переглядъ політичный.

На вчерашнôй конференціи представителѣвъ ческихъ партій зъ Чехъ, Моравы и Шлеска ухвалено одноголосно слѣдуючу резолюцію: Конференція придержуючись довголѣтнои засады, маючои на цѣли здѣйстнене права державного, забезпечене вôдповѣдного заступства ческихъ краѣвъ въ Радѣ Короны, переведене справедливои ординаціи выборчои, рôвноуправнене народôвъ въ краяхъ ческои короны и розвôй самоуправы: заявляє, що єсть готова енергічно и згôдно боронити тои засады и переводити єѣ въ дѣло; она уважає за потрѣбне, щобы въ сѣй справѣ всѣ партіи порозумѣли ся.

На посвяченю лютераньскои церкви на замку въ Віттенберзѣ выголосивъ цѣсарь нѣмецкій промову, въ котрôй сказавъ, що протестанты-евангелики (лютеране) не загрожують нѣчию вѣру; они держать ся лишь вѣрно ажь до смерти евангелія. Цѣсарь пивъ вôдтакъ зъ тои чарки, зъ котрои пивъ колись Лютеръ. Въ церквѣ зложено также грамоту, въ котрôй написано: Уповаємо на то, що наші пôддані будуть крѣпко держати ся евангелицкои вѣры и покажуть ся яко правдиві наслѣдники Христа черезъ то, що будуть любити и будуть милосердні такожь и для своихъ спôвгорожанъ и иншои вѣры.

Въ болгарскôмъ собраню давъ міністеръ фінансôвъ поясненє въ справѣ позички въ Ляндербанку и заявивъ, що позычка та буде загіпотекована на першôмъ мѣсци на маючихъ побудувати ся зелѣзницяхъ и портахъ. Правительство обовязує ся по першôй выплатѣ сумы 12,050.000 левôвъ (франкôвъ) выдати Ляндербанкови 24.100 облігацій по курсѣ $83^{1}/_{2}$. Позычка та не смѣє бути ужита на инші цѣли, якъ лишь на згадані будовы.

Новинки.

Львôвъ дня 2 падолиста.

— **Запомога.** Фахова школа для столярства и токарства въ Станиславовѣ одержала вôдъ правительства запомогу въ сумѣ 700 зр.

— **Канонічну институцію** одержали оо.: Григ. Процикъ на Монастирчаны, И. Глѣбовицкій на Качику на Буковинѣ, Ив. Бѣлорускій на Касперôвцѣ и Сильв. Дрогомирецкій на Илинцѣ, въ епархіи станіславôвской.

— **Зъ пôдъ Станіславова** пишуть до „Дѣла“: Вычитавши оногды въ однôй зъ часописей о незвычайнôй операціи, яку має сими днями предприняти у Вѣдни славный проф. дръ Більротъ на 9-лѣтнôй дѣвчинѣ, котрôй друга дѣвчина клевцемъ пробила въ головѣ кôсть ажь до мозку, користаю зъ нагоды и хочу подати до прилюднои вѣдомости, що недавно тому пôднявъ ся тяжкои операціи дръ Конкольнякъ, прімарій шпиталя головного въ Станіславовѣ, и вывязавъ ся зъ неи якъ найлѣпше. Удалыми операціями потрафивъ вôнъ цѣлковито вылѣчити 14-лѣтного хлопця Михайла Б. въ Тысьменичанъ, котрого кôнь пôдкованымъ копытомъ такъ сильно ударивъ въ голову, що переломивъ єму кôсть въ чашцѣ ажь до мозку и то на величину двохъ талярôвъ. Дръ Конкольнякъ вломану въ мозокъ кôсть вытягнувъ, и такъ зручно єѣ знову вставивъ, що хлопець жиє и тѣшить ся, якъ впередъ, добрымъ здоровлємъ.

— **Намѣрене самоубійство.** Въ однôмъ зъ львôвскихъ готелѣвъ вчера рано стрѣливъ до себе зъ револь-

---

домы стояли здалека и лише одна загорода, скрѣплена валомъ и палями, стояла надъ самою водою — самôтна, якъ домъ на сторожу. Въ глубинѣ, де потôкъ вузкимъ горломъ впадавъ въ озеро, чорнѣвъ старый млынъ, довкола, куды окомъ сягнути, луки и пасовиска, якъ море зелене.

Въ загородѣ вôдъ сто лѣтъ живъ оденъ рôдъ и вынаймавъ рыбне озеро. Вôйшло то въ право, въ звычай, въ традицію. Говорили люде, що хто хотѣвъ вôдобрати вôдъ рыбарскои родины єѣ озеро, той зле кôнчивъ — и вкôнци не стало охотникôвъ. Сынъ по батьку наступавъ, якъ наслѣдникъ, и вôдъ дитины зроставъ ся зъ озеромъ. Оно ихъ вколысувало до сну шумомъ филь, було имъ товаришемъ черезъ цѣле жите, спѣвало сумно до смерти. Якъ они звали ся, люде забули. Въ охрестности звали кождого лише рыбакомъ. Бувъ Петро, Осипъ, Степанъ, але тыхъ памятали лише старші. Вôдъ сорока лѣтъ въ загородѣ надъ озеромъ царювавъ Семенъ Рыбакъ — даннѣйше зъ жѣнкою — вôдтакъ самъ зъ донькою одиначкою. Сынôвъ не мавъ. Живъ у своѣй загородѣ, якъ борсукъ, трудящій, прикрый та скупый. Нѣхто зъ нимъ не выдержавъ довго, хиба стара баба господиня и хлопець найда, напôвъ идіотъ, котрого колись найшли пôдъ порогомъ.

Павло Жужель зававъ добре старого. Ще хлопцемъ ишовъ въ ночи надъ озеро, па збытки вытрясавъ кошѣ, або въ день зъ вудкою дразнивъ рыбака, сѣдаючи ловити рыбу пôдъ самою єго хатою. А парôбкомъ? Тогды найбôльше вбила ся єму въ память синя глубина озера. Якъ смеркало, выкрадавъ ся зъ дому, бравъ Семенôвъ човенъ и весло, тай плывъ озеромъ ажъ до млына, де суджена єго ората, ясноволоса мельничка Иванна, спѣвала сумні пѣснѣ, вызыраючи свого судженого.

Але Осипъ бувъ несмѣлый и тихій, а працювавъ тяжко. Отже вечеромъ моривъ єго сонъ біля печи и вôнъ не мавъ вôдваги ити на сходины, чекавъ терпеливо на вѣнчанє. Пустый же Павло не дбавъ на втому, нôчь и страхи. Заказаный овочь, заборонена забава були єму наймилѣйші. Єму здавало ся, що любить дѣвчину.

И такъ що рана находивъ Семенъ свôй човенъ тамъ, де єго течѣя занесла, неразъ перевернений. Вôнъ мусѣвъ ловити на водѣ весла и клявъ ледачого муляренка, щобъ нѣ-на-що звѣвъ ся.

Однакъ єго проклоны не сповнились. По дванайцяти лѣтахъ ледачій муляренко вертавъ пôдъ родинне небо и ишовъ до него, надъ то знакоме озеро, але нѣхто вже єго не спôзнавъ.

Обдертый волоцюга станувъ на березѣ коло хаты и дививъ ся. Тамъ бувъ живый рухъ. Оловяні хмары заповѣдали снѣгъ и зиму, отже зъ озера стягали бôльші човны на сушу, на зимове леговище пôдъ шопы, що окружали хату. Тяжка то була праця. Намокле дерево, тяжке якъ олово, грязло въ пѣску; парôбки перемерзли, въ водѣ по колѣна рухали ся недбало и не зважали на воркôтъ старого, котрый имъ черезъ цѣлый рôкъ звучавъ въ ухахъ. Се не робило на никъ великого враженя. Рыбакъ у малôмъ кожусѣ, почервонѣлый вôдъ вѣтру и гнѣву, кричавъ и кричавъ безъ упину.

— Гультаѣ, пройдисвѣты, смѣте жидôвске, шибеничники! А не возьмете ся инакше до роботы! Грошѣ брати, то але, кождый на выскоки, а робити — то якъ черепахи! Рыба на пѣску лѣпше рухає ся. Юстинъ! малпо африканьска! чого стоишь, якъ кôлокъ? скоро!

— Ага, скоро! — повторивъ идіотично найда, людина не знати якого вѣку, страшна, ковтуновата, зъ придурковатымъ смѣхомъ.

— Гей-гей, ану разомъ! — додавали собѣ парôбки охоты.

— Ґаздо! — вôдозвавъ ся Павло зъ-за плота — кажѣть пôдважити „крыпу“ и пôдложити пôдъ ню кôлки. Поѣде якъ на лижвахъ.

Рыбакъ оглянувъ ся, почувши той чужій голосъ и сейчасъ угнѣвавъ ся.

— А ты, дармоѣде, чого выбалушивъ очи и рады даєшъ? Коли ты такій розумный, то ходи и покажи, якъ робити.

— Добре, покажу! — вôдповѣвъ весело, прискакуючи до човна.

Схопивъ дручокъ зъ земле и заважив за пятьохъ.

веру субєктъ Романъ Вак. Лишивъ листъ, въ котрôмъ написавъ, що стрѣляє ся зъ нещасной любови. Въ шпитали, куды его вôдвезено, сконстатовано, що Романови В. не грозить нѣяка небезпечнôсть.

— **Вчасно зачали.** При улици Сонѣчнôй зловлено десятилѣтного жидика Маєра Шерца въ хвили, якъ старавъ ся добути до чужои пивницѣ. Приведеный на полицію, подавъ, що разомъ зъ нимъ розбивавъ колодку и Левъ Шільдгавтъ, также недолѣтокъ, що має ледви 12 лѣтъ.

— **Значна крадѣжъ.** Львôвскому огородникови Осипови Скарбкови укравъ хтось вчера рано зъ комоды 1450 зр. готôвкою. Скарбекъ бувъ въ мѣстѣ зъ вѣнцями, господиня его пошла також до мѣста, а коли вернула, застала вже комоду розбиту сокирою або долотомъ. Злодѣй дôставъ ся дверми до комнаты.

— **Огонь.** Вчера по полудни на Богданôвцѣ за рогаткою городецкою у Львовѣ згорѣла стирта сѣна, вартости 300 зр., а убезпечена на 200 зр. Мабуть пôдпалили ся львôвски волоцюги, що въ стиртѣ спали.

— **Добра господиня.** Якась дуже порядно убрана панѣ прийшла на львôвскій ринокъ купувати масло. Цѣлый горнець масла сторгувала у селянки, тôлько хотѣла ще передъ заплатою зважити его у знакомого купця. Отже пôшла важити, а селянцѣ лишила на заставъ якійсь тяжкій пакунокъ, завиненый въ хустку. Минає година, а тои, видко, доброи господинѣ нема, не вертає. Селянка взяла ся тогды до заставу, що ѣй „панѣ“ лишила, розвязала хустку и найшла въ нѣй звычайный камѣнь зъ бруку.

— **Фальшôвника монетъ** одноринськовыхъ зловлено въ Краковѣ. Дня 20 жовтня придержано тамъ Ивана Вуйцѣка, 32 лѣтного зарôбника, и найдено при нѣмъ такій самый риньскій, якй ходили вже зъ рукъ до рукъ по Краковѣ. Слѣдство выказало, що Вуйцѣкъ ще въ осени минувшого року выраблявъ таки фальшивй риньски зъ цины. При ревізіи у его матери найдено також фальшивй риньски австрійски и угорски. Вуйцѣка увязнено и заряджено дальше слѣдство.

— **Дѣти злочинцями.** Нѣгде дѣти такъ не псують ся, якъ по великихъ мѣстахъ. Страшный доказъ того давъ сими днями Вѣдень. Тамъ арештовано сими днями семеро дѣвчатъ въ вѣцѣ вôдъ 11 до 14 лѣтъ, котри були вже фаховыми злодѣйками и 5 хлопцѣвъ въ вѣцѣ вôдъ 9 до 11 лѣтъ, котри були утворили ватагу пôдпальникôвъ, що огнемъ нищила околицю Вѣдня. Дѣвчата крали людемъ, що ставали передъ выставами склеповыми, мошонки зъ грошми. Одна зъ нихъ, 12-лѣтна Иванна Галлеръ признала ся, що сама лишь вытягнула людемъ 30 мошонокъ зъ грошми. При нѣй найдено ще 11 мошонокъ, але вже порожныхъ. Ще въ серпню сего року згорѣло було на сѣножатяхъ коло Єдлєрзе пôдъ Вѣднемъ кôлька стогôвъ сѣна, а опôсля пôдъ Фльорідсдорфомъ згорѣло знову кôлька стогôвъ; наконець въ жовтни згорѣла шопа и стодола одного рѣзника. Фльорідсдорфска полиція слѣдила пильно за пôдпальниками и наконець выслѣдила, що то була ватага зложена зъ пять хлопцѣвъ, зъ котрыхъ три найстаршй мали по 11 а наймолодшій 9 лѣтъ. Всѣ они признали ся, що пôдпалювали и розсылали листы до людей, въ котрыхъ имъ грозили, що ихъ пôдпалять. Всѣ ти хлопцѣ суть сынами робôтникôвъ. Розумѣє ся, що якъ злодѣйки такъ и пôдпальники будуть примѣрно укаранй, а вôдтакъ вôддадуть ихъ до домôвъ поправы.

— **Трицять и три роки зъ кулею въ тѣлѣ.** Рѣдкій выпадокъ операціѣ вôдбувъ ся въ Нусдорфѣ надъ озеромъ Аттеръ въ горѣшной Австріи. Тамъ жиє капітанъ Альбертъ Герварте̂ръ, котрый бувъ ще въ италіяньскôй кампаніи въ 1859 р. и пôдъ Сольферіно дôставъ кулею въ ногу межи кôстки. Вôдъ того часу носивъ вôнъ италіяньску кулю въ своѣй нозѣ трицять и три роки. Вôнъ дававъ ся три разы оперувати, але все надармо; послѣдный разъ оперували его въ 1865 р. Вôдъ 1886 р. погôршалась єму нога чимъ разъ бôльше, ажь ось передъ кôлькома днями почувъ вôнъ, що єму сторчить щось въ нозѣ, якъ колибъ тамъ щось влѣзло. Лѣкарь, котрый доглядавъ капітана, думавъ зъ разу, що то кусень кôстки и забравъ ся до операціѣ. По трохъ дняхъ хірургічныхъ приготовлень выймивъ однакожь недужому замѣсть кôстки италіяньску кулю. Не була то однакожь цѣла куля, лишь вже четвертина зъ неи, котра важила 10 и пôвъ грама, бо три части выймлено вже давнѣйше. Капітанъ побачивши остатокъ кулѣ, котру носивъ 33 лѣтъ, сказавъ лишь на то: „Ну, коли ще теперь буде менѣ щось сидѣти въ нозѣ, то заразъ подамъ о концесію на копальню олова“.

— **Катастрофа въ церквѣ.** Въ мѣсцевости Вінагора на хорватско-стирійскôй граници стала ся минувшои недѣлѣ страшна пригода. Пôдчасъ богослуженя, коли якъ разъ церковь була повнѣська людей, крикнула якась жѣнка, що дзвôнниця валить ся. Въ церквѣ наставъ страшенный переполохъ. Люде почали зъ крикомъ втѣкати и стиснули ся въ дверехъ такъ, що удушило ся ажь двацять и пятеро людей а пятьдесять єсть бôльше або менше тяжко покалѣченыхъ.

— **Двацять пять мѣсяцѣвъ въ ледѣ.** Ще 18 цвѣтня 1890 р. выплывъ бувъ американьскій корабель „Mary Hume“ въ Санъ-Франціско на пôвнôчне море ловити тамъ китôвъ. Въ червню того року захопила тамъ его така студѣнь, що море замерзло и корабель немôгъ вже рушити ся и перестоявъ черезъ 25 мѣсяцѣвъ въ ледѣ. Ажь въ серпню 1892 лѣдъ знову пустивъ и корабель мôгъ вже выплынути. За той часъ вымерло на кораблі двѣ третины залоги. Коли корабель приплывъ назадъ до Санъ-Франціско, було на нѣмъ лишь 6 людей, але всежь таки привезли они 38 китôвъ въ вартости 400.000 долярôвъ.

Штука, наука и література.

— **„Зорѣ“ нръ 20** зъ 15 жовтня мѣстить въ собѣ: продовжене широкои повѣсти В. Чайченка „На роспутѣ“; поезіи М. Школиченка, Михайла Козака, Я. Жарка и О. Галки; вѣршъ въ прозѣ „На кладовищи“ Одарки Романовои; докôнчене драмы Панаса Мирного „Лимерôвна“; въ Исторіи літературы рускои Ом. Огоновского продовжене про Василя Чайченка; другій уступъ студіи Осипа Маковея „Про руски переклады поезій Г. Гайного“; наконець въ постôйныхъ рубрикахъ: И. Кокорудза рецензію на нове выдане Ол. Барвѣньского Рускои Читанки для высшихъ клясъ школъ середныхъ, дрôбнй вѣсти зъ руху літературного, про новй образы нашихъ малярѣвъ Н. Ивасюка и Юл. Панькевича, про рухъ въ нашихъ театрахъ, про справу догляду Шевченковои могилы въ Каневѣ и т. д. Зъ илюстрацій мѣстить „Зоря“ въ сѣмъ нрѣ етногрфічну картину „Селяне зъ Матѣйкова подôльскои губерніи“, „Камѣнь Довбуша“ и „Козацка бандура“.

— **„Дзвôнка“** ч. 20 мѣстить зъ прозы конець оповѣданя „Пишна рожа“; образокъ „Нема въ свѣтѣ, якъ своя країна“; продовжене статѣ „Пригоды ловецки въ полудневôй Африцѣ“ за Майне-Рейдомъ — Шумила. Зъ поезій помѣщено въ тôмъ числѣ: „Велика сѣмя“ въ народныхъ устъ; казку Трохима Зѣнькôвского „Мышачй пригоды зъ котомъ“; байку тогожъ автора „Чабанъ та вôвця“ и байку Вас. Чайченка „Свиня та левиця“. Зъ илюстраціи помѣщена родина львôвъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 листопада. Померъ тутъ бувшій бурмістръ мѣста Вѣдня Уль. — Ухвалено вже не выдавати білетинôвъ въ справѣ холеры.

Атины 2 падолиста. Парляментъ скликано на день 11 падолиста с. р.

Будапештъ 2 падолиста. Въ послѣднôй добѣ занедужало на холеру 22 людей а померло 6.

Петербургъ 2 падолиста. Правительство постановило обняти вôдъ Нового року пôдъ свôй зарядъ московско-курску зелѣзницю. — Въ кôлькохъ мѣстахъ прибалтійскихъ провінцій, постановлено вже завести російскй театры.

Парижъ 2 падолиста. Вел. кн. Володимиръ выѣхавъ въ заступствѣ царя на похоронъ віртемберґскои королевои-вдовицѣ Ольги до Штутґарту.

Берлинъ 2 падолиста. Въ честь уступившого австро-угорского амбасадора ґр. Сечені́ого, вôдбувъ ся вчера пиръ въ російскôмъ посольствѣ.

— Кôлки пôдъ крыпу! — гукнувъ голосно — скорше!

Скочили громадою. Голосъ мавъ въ собѣ енерґію и силу таку, якъ и руки Павла — всѣмъ додавъ охоты до роботы....

Семенъ мôгъ мовчати. Робота пôшла перуномъ.

Прихожий працювавъ якъ великанъ и вôдразу ставъ проводити та приказувати. Кôлька разôвъ кулакомъ принукувавъ недбалого, але й самъ дававъ прикладъ, въ водѣ по поясъ, напôвъ нагий на тôмъ вѣтрѣ осѣннôмъ и завсѣгды веселый.

— Ходи, дядьку, ходи! — проманлявъ до човна — въ осени нежиту набавишь ся.... досыть накупавъ ся.... Алежь бо й упертый старый! Ану, хто дужчий!

И перемерзлый, синий, силувавъ ся зъ нимъ, ажь часомъ на лици выступавъ пôтъ каплями и заразъ застыгавъ вôдъ холоду, а жилы натягали ся якъ струны и небавомъ дубѣли вôдъ воды и вѣтру. Човенъ же рушавъ ся якъ живый. Рыбакъ заложивъ руки и усмѣхавъ ся зъ вдоволеня.

— Огъ, бачите, якъ то робить ся! отъ, бачите, хто хоче чесно заробити грошѣ! — дорѣкавъ паробкамъ.

— Отъ, бачите! — повтарявъ за нимъ, якъ ехо, идіотъ Юстинъ, удаючи, що також працює.

Вже запхано послѣдный човенъ пôдъ шопу; але вже и повечерѣло. Бѣла якъ молоко мрака вставала зъ озера, закрыла мѣстечко, млынъ, а навѣть и рыбацку загороду. О крокъ не було нѣчого видко; холодъ змагавъ ся.

Паробки, увôльненй вкôнци ночію, побѣгли чимскорше до загороды; за ними поштильгукавъ Юстинъ, спѣваючи фальшивымъ голосомъ якîсь вôдламки пастушихъ пѣсень безъ думки.

Жужель обтеръ рукавомъ лице й очи, загорнувъ ся лѣпше полотнянкою на грудяхъ и забиравъ ся вôдходити.

— Останьте зъ Богомъ, ґаздо! — сказавъ, минаючи Семена.

— Ну-ну! а заплаты не хочешь?

— Нема за що! пôвъ дня робивъ... отъ такъ зъ охоты! Не було чимъ зогрѣти ся, то хочь такимъ способомъ.

— Ну, певно... пôвъ дня то нема рахунку! — воркнувъ старый, щасливый, що гроша не выдасть. — Однакъ за послугу выпий хочь чарку горѣвки. Зайди до хаты.

— Спасибô ґаздо.

Увôйшли до великихъ сѣней, що дѣлили загороду на двѣ половины. На лѣво, въ комнатѣ для челяди, гуторили паробки и пищавъ Юстинъ. Семенъ отворивъ дверѣ по правôмъ боцѣ и впровадивъ Жужля до своєѣ хаты.

(Дальше буде).

Курсъ львôвскій

зъ дня 2 падолиста 1892.

	платять вр.	платять кр.	жадають вр.	жадають кр.
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	336	—	340	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	215	—
2. Листы заставнй за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	85	101	55
„ „ 5% вылъос. въ 10% прем.	107	60	108	30
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	15	98	85
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	—	96	70
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	94	70	95	40
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	60	100	60
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	—	94	70
3. Листы довжнй за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	52	50	55	50
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемнія. гал. 5%	104	80	105	50
Гал. фонд. проп. 4%	94	50	95	20
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	103	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	70	98	40
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	50	92	20
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	23	24	24	—
„ Станіслава	31	—	—	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	16	80	17	10
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	—	—	—	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	66	5	76
Рубель паперовый	1	14	1	20.—
100 марокъ нѣмецкихъ	58	60	59	—

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.